

De mange Appeller til Norges Højesteret har altsaa bl. a. netop medført baade en betydelig Forøgelse af Dommertallet og en Forhøjelse af Appelværdien til 5000 Kr. Men en saadan ændret Organisation af Højesteret vil bl. a. medføre betydelige Omkostninger, og en Begrænsning af Appellernes Antal gennem Indførelsen af en bestemt økonomisk Sagsværdi som Betingelse for Appel til Højesteret vil de fleste anse for et alvorligt Tilbage-skridt til Skade for Befolkningen.

Den her i Landet bestaaende Ordning frembyder derimod den overordentlige For-del, at alle Sager, der frembyder rimelig Tvivl, kan forelægges Højesteret uden Hensyn til Sagens økonomiske Værdi, og en i Folketingsudvalgets Betænkning af 27. Marts 1928 indeholdt Opgørelse viser for Aarene 1925—28, at over Halvdelen af de til Højesteret ind-ankede Sager har haft en Sagsværdi af under 5 000 Kr.

Dette bestyrker, at Højesteretssagførernes raadgivende Virksomhed er udøvet efter rigtige Principper til Gavn for den brede Befolknings Interesse i at faa sine Sager frem for Højesteret, og at denne Virksomhed har sin meget store Andel i, at Spørgsmaalet om Ind-førelsen af en særlig Appelværdi for Højesteret overhovedet ikke er blevet rejst her i Danmark.

I Forbindelse hermed skal vi dernæst udtale, at vi stiller os meget skeptisk overfor Paastanden om, at *Proceduren* for Højesteret under en eventuel Nyordning skulde blive *billigere*.

En Nyordning vil ganske sikkert ikke gøre *Proceduren* billigere for de udenfor Kø-benhavn boende Parter, allerede fordi en eventuel Nedsættelse i *Proceduresalæret* vil blive mere end opvejet ved de forøgede Omkostninger ved nødvendige Rejser til København under Sagens Forberedelse i Højesterets Ankeudvalg og i Anledning af Domsforhandlingen, der ofte strækker sig over to eller flere Retsdage. Men hertil kommer, at de Sagførere, der vil benytte sig af en eventuel Nyordning, sikkert snart vil erfare, at Arbejdet med Forbe-redelsen af en Sag for Højesteret gennemgaaende er lige saa stort som Arbejdet med Sagen i første Instans, og at de derfor ikke kan være tjent med at udføre dette Arbejde for et for-mindsket Salær.

I denne Forbindelse skal det fremhæves, at netop den mundtlige Procesmaade med begrænset Protokollation medfører, at Sagens Omstændigheder meget ofte er ganske util-strækkelig belyst i det for Landsretten fremlagte skriftlige Materiale, og at den Sagfører, der skal møde i Højesteret, derfor under Sagens Forberedelse for denne Ret meget ofte maa foretage et selvstændigt og gennemgribende Oplysningsarbejde. Dette sidste var under den skriftlige Procesmaade sjældent nødvendigt, men har efter Retsplejelovens Ikrafttræden gjort Højesteretssagførernes Arbejde under Sagsforberedelsen for Højesteret langt byrdefuldere end før.

Vi skal endelig henlede Opmærksomheden paa, at § 8 i det foreliggende Forslag kan føre til, at den Kreds af Sagførere, der møder som beskikkede Forsvarere i Landsret-terne, i det væsentlige vil kunne beslaglægge Udførelsen af Forsvarerhvervet i Højesteret. Vi finder dette betænkeligt og henleder Opmærksomheden paa, at Flertallets Forslag herved foregriber det vigtige og vidererækkende Spørgsmaal, i hvilket Omfang den nu be-staaende Ordning af Sagførelsen i offentlige Sager i det Hele bør opretholdes.

Medens vi kan tiltræde den foreslaaede Forandring af *Prøven for Højesteret*, maa vi tage Afstand fra Forslaget om, at Højesteret alene paa Grundlag af en Sagførers Møde i »egne Sager« skal kunne afgive den Erklæring, der giver ham Adgang til Beskikkelse som Sagfører med fuld Møderet for Højesteret. Forslaget støder paa afgørende praktiske Van-skeligheder. For at sikre Ensartethed ved Voteringer om Prøver beklædes Retten nemlig altid ved Prøveprocedure af samtlige 13 Dommere. Dette forudsætter, at Prøven er an-meldt, og i modsat Fald vil Dommernes Opmærksomhed heller ikke være rettet paa Sag-